РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-7 У. 8814/12
13.02.2015. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу судија: Гордана Сукновић Бојацији, председник већа, др Владан Станојев и Нада Балешевић, чланови већа, уз учешће судског саветника Наташе Малинић, као записничара, решавајући у управном спору по тужби тужиоца "А.А." д.о.о. са седиштем у ..., ... бр. ..., кога заступа Владимир Огњановић, адвокат из Београда, Браће Вучковића бр. 20, против туженог Министарства финансија Републике Србије-Управе за игре на срећу, ради поништаја решења, број: 424-01-13/2011-02 од 31.05.2012. године, у предмету одузимања одобрења о локацији у Београду, КО Вождовац, Паунова број 24, у нејавној седници већа, одржаној дана 13.02.2015. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Министарства финансија Републике Србије-Управе за игре на срећу, број: 424-01-13/2011-02 од 31.05.2012. године о одузимању одобрења на локацији у Београду, Вождовац, Паунова број 24 и предмет ВРАЋА надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, туженог у ставу 1 диспозитива, наведено је да се одузима одобрење за приређивање посебних игара на срећу- клађење правном лицу „А.А." доо, са седиштем у ..., ... бр. ..., ПИБ ..., на локацији у Београду, К.О. ..., ... број ..., издато решењем Управе за игре на срећу број 424-02-13/2011-02 од 04.02.2011. године. У ставу 2. диспозитива наведено да се одобрење одузима даном достављања овог решења, а у ставу 3. да је решење коначно у управном поступку.

У тужби поднетој Управном суду дана 05.07.2012. године, тужилац оспорава законитост решења туженог, због повреде правила управног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводи да је оспорено решење неправилно и незаконито, јер странци није дата могућност да учествује у управном поступку, на који начин су повређене одредбе члана 39. Закона о општем управном поступку, а повређено је и право тужиоца из члана 125. истог закона, јер је тужилац онемогућен да оствари и заштити своја права и интересе, што га је даље онемогућило да изнесе своје наводе и предложи доказе, на шта има право у смислу члана 127. цитираног закона. Сматра да је првостепени орган повредио правила управног поступка и материјално-правне прописе, када је за мерење раздаљине између уплатног места и образовне установе ангажовао судског вештака, већ да је за случај да је

сумњао у тачност уверења којим је Републички геодетски завод утврдио раздаљину од 240,97м између уплатног места и најближе школе, био у обавези да од Републичког геодетског завода прибави ново уверење о раздаљини објеката, јер је само катастар надлежан да издаје уверење којим се утврђује раздаљина између кладионице – аутомат клуба и образовне установе. Из тих разлога је и погрешно утврђено чињенично стање, којим је првостепени орган утврдио да раздаљина између Основне школе ..., у улици ... до кладионице – „Б.Б.” у улици ... број ..., износи 191,59 м, иако је из Уверења Службе за катастар непокретности Београд 2, утврђена удаљеност од 240,97 м. Даље наводи да, ако је постојала разлика између Уверења РГЗ и налаза и мишљења вештака, првостепени орган је био дужан да утврди неспорно чињенично стање, што у конкретном случају подразумева усаглашавање налаза вештака и Уверења РГЗ. Истиче да погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање има за последицу погрешну примену материјалног права на које се првостепени орган позива у уводу побијеног решења. Тужилац сматра да у конкретном случају испуњава услове за рад на предметној локацији, те да није било места доношењу решења којим се одузима одобрење за рад на поменутој локацији. Предлаже да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати туженом на поновни поступак и одлучивање или да, после одржане расправе, одлучи у спору пуне јурисдикције, тако што ће усвојити жалбу и поништити решење.

У одговору на тужбу, тужени орган је навео да је Управа Града Београда упутила дана 05.04.2012. године Министарству финансија – Управи за игре на срећу допис бр.021-02-6/2012, уз који је као прилог достављен списак локација на територији града Београда, на којима се приређују посебне игре на срећу на аутоматима и клађење, за која су извршена накнадна мерења удаљености објеката у односу на најближе образовне установе, захтевајући при том пороверу истих. Као предмет провере била је и кладионица “Б.Б.” привређивача „А.А.” д.о.о. овде тужиоца на локацији у ..., улица ... број ..., за коју је Управа Града Београда тврдила да се налази на удаљености мањој од 200м. Како је тужиоцу одобрено привређивање посебне игре на срећу решењем број: 424-01-13/2011-02 од 04.02.2011. године, на основу достављеног уверења Службе за катастар непокретности Београд 2, 02 број: 952-2313-1882/09 од 02.12.2009. године, то се Управа за игре на срећу обратила Републичком геодетском заводу дописом од 05.04.2012. године ради провере наведене удаљености. Како од Републичког геодетског завода није добијен одговор, односно потврда о удаљености назначеној у наведеном уверењу, сматра да је Управа за игре на срећу правилно поступила када је наложила вештаку геодетске струке В.В., коме је надлежни Републички геодетски завод решењем 03 број: 952-03-101/02 од 07.08.2002. године одобрио послове на одржавању премера, катастра непокретности, односно катастра земљишта, да утврди удаљеност на начин описан чл. 86. Закона о играма на срећу. Из наведеног произлази да је Управа за игре на срећу вршећи надзор над применом важећег Закона о играма на срећу, предузела све потребне радње и утврдила да је спорна удаљеност мања од прописане законом, па је решење туженог од 31.05.2012. године у целини правилно и на закону засновано, са којих разлога предлаже да се тужба одбије као неоснована и обавеже тужилац на плаћање трошкова управног спора.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби чл. 33. ст. 2. и 3. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом чл. 41. ст. 1. истог закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу, оспореног решења и списа предмета ове управне ствари, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из списа предмета и разлога образложења оспореног решења произлази да је

Допунским решењем Управе за игре на срећу бр. 424-02-13/2011 од 04.02.2011. године, тужиоцу одобрено приређивање посебне игре на срећу-клађење на локацији у Београду, К. О. ..., ... број ..., а на основу уверења Службе за катастар непокретности Београд 2, 02 број: 952-2313-1882/09 од 02.12.2009. године, из ког произлази да удаљеност кладионице/ аутомат клуба "Б.Б." у односу на најближу образовну установу износи 240,97м. Имајући у виду иницијативу Градске управе града Београда, тужени орган је по службеној дужности, вршећи надзор над применом закона у смислу одредбе чл.122. Закона о играма на срећу ("Службени гласник РС" бр. 88/2011), покренуо поступак провере и на основу налаза и мишљења судског вештака геодетске струке В.В. од 28.05.2012. године утврдио да удаљеност-која представља најкраћи безбедни пешачки пут од најближе ивице зграде образовних установа (основних и средњих школа до улаза у објекат, у којем се приређују игре на срећу) Основне школе ... у улици ... број ..., у односу на кладионицу "Б.Б." у улици ... број ..., износи 191,59 м. На основу утврђеног чињеничног стања, тужени орган је закључио да тужилац није поступио у смислу одредбе чл. 134. ст. 1. Закона о играма на срећу ("Службени гласник РС" бр. 88/2011) јер је измерена удаљеност мања од оне која је прописана одредбом чл. 83. Закона о играма на срећу ("Службени гласник РС" бр. 84/04 ... 95/10), у складу са којом удаљеност аутомат клуба и кладионица од образовних установа (Основих и средњих школа), не може бити мања од 200 метара. Са изнетих разлога донета је одлука као у диспозитиву, с тим што је констатовано да је решење коначно у управном поступку у смислу одредбе чл. 64. Закона о играма на срећу ("Службени гласник РС" бр. 84/04 ... 95/10).

Међутим, оваква одлука туженог органа се, за сада, не може прихватити јер је донета уз повреду правила поступка која је била од утицаја на решавање ове управне ствари.

Наиме, одредбом чл. 9. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97 и 31/01,"Службени гласник РС" бр. 30/10), прописано је да се пре доношења решења странци мора омогућити да се изјасни о чињеницама и околностима које су од значаја за доношење решења (став 1.); решење се може донети без претходног саслушања странке само у случајевима у којима је то законом допуштено (став 2.).

Имајући у виду наведено и цитирану законску одредбу, по оцени суда тужиоцу није омогућено учешће у проведеном поступку, на шта се оправдано указује тужбом. Ово с тога што је чињенично стање у предметном управном поступку утврђено на основу налаза и мишљења судског вештака геодетске струке В.В. од 28.05.2012. године, при чему у списима нема доказа да је тужиоцу омогућено да се изјасни о чињеницама и околностима које су од значаја за доношење решења у конкретном случају. Како је оспорено решење донето применом одредбе чл. 192. ст. 1. Закона о општем управном поступку, што значи да није донето у скраћеном поступку, а није у питању случај када се решење може донети без претходног саслушања странке у складу са одредбама закона који то допушта, по оцени суда, на описани начин тужени орган је повредио начело саслушања странке прописано одредбом чл. 9. наведеног закона, будући да је био дужан да странци у поступку омогући да заштити и оствари своја права и правне интересе.

У поновном поступку тужени орган је дужан да донесе нову и на закону засновану одлуку, при чему је везан правним схватањем суда и примедбама суда у погледу поступка, у смислу одредби чл. 69. ст. 2. Закона о управним споровима.

Одлучујући о предлогу тужиоца да суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, Управни суд налази да природа ове управне ствари не пружа поуздан основ за то, у смислу одредбе чл. 43. Закона о управним спровима и да је економичније и целисходније да учињене повреде правила управног поступка надлежни орган отклони у поновном поступку.

Са изложеног, применом одредаба чл. 40. ст. 2. и чл. 42. ст. 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), одлучено је као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлуку као у ставу II диспозитива пресуде, суд је донео применом одредаба чл. 66., 67. и 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредаба чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11 ... 55/14), имајући у виду да је тужба у овом управном спору уважена и оспорено решење поништено, односно да тужени орган у овом управном спору није успео.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 13.02.2015. године, III-7 У. 8814/12

Записничар
Наташа Малинић,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Сукновић Бојаџија,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КЗ